

En partiveteran ser tilbake

OLE KALLELID

Olav T. Laake er en kjent person for alle som har fulgt med i Stavangers politiske liv de siste 40-50 årene. Siden første del av 1960-årene har Laake vært folkevalgt for Arbeiderpartiet og hatt en rekke verv i lokalpolitikken. Dialekten roper at han ikke er oppvokst i vår del av landet. Det er snart gått 64 år siden den den gang 26 år gamle juristen, opprinnelig fra Kløfta i Ullensaker kommune i Akershus, flyttet fra Haugesund til Stavanger.

Det var en ledig stilling som advokatfullmektig hos Anders Rekve som brakte Laake til Stavanger. Noen måneder i forveien hadde han giftet seg med Helga. De traff hverandre i løpet av de to årene han var dommerfullmektig i Haugesund. Det var ikke hvilken som helst dato Helga og Olav valgte å gifte seg på.

- Bryllupet fant sted 9. april 1960, forteller Laake. Det var mange som lurte på hvorfor vi valgte nettopp denne datoen, som jo var tjuendagesdagen for den tyske invasjonen av Norge i 1940. Men denne dagen kan jo også assosieres

med positive verdier. Dette påpekte min svigerfar i talen sin. Ingen annen dato i norsk historie er jo så tett forbundet med samhold og fellesskap som 9. april.

De neste årene skjedde det mye i livet til den ennå unge juristen. To barn kom til, begge gutter, og i 1964 ble den 30 år gamle Olav T. Laake utnevnt til høyesterettsadvokat, som den yngste i landet. Som ikke det var nok, ble han på samme tid valgt inn i bystyret i Stavanger.

Arbeiderpartiet et opplagt valg

- Jeg ble medlem av Stavanger Socialistlag i 1962. Kort tid etter ble jeg spurt om å stille på Arbeiderpartiets liste ved lokalvalget, og fra høsten 1963 satt jeg i bystyret.

- Ja, egentlig. Arbeiderpartiet har alltid stått for verdier og holdninger jeg kan identifisere meg med, og for meg har det aldri vært noe annet parti. Det føltes naturlig for meg å engasjere meg i partiet og ta ansvar.

Laake forteller at det er mye politikerblod i slekta.

- Min farfar var bonde, offiser og ordfører for Venstre i Ullensaker. Senere ble han amtsordfører i Akershus. Han markerte seg som radikal republikaner i tiden omkring unionsoppløsningen 1905. Bestefar skal ha vært en meget bestemt mann også hjemme, og barna fikk en streng oppdragelse. Blant dem var min far, som ble født i 1897. Etter landbruksskole og krigsskole tok han fatt på jusstudiet ved Universitetet i Oslo.

Den prosederende advokat. Fra 1962. Foto: Rogalands Avis.

Faren til Olav T. Laake var i mange år advokat på Kløfta. Han tok på seg alle mulige slags saker, men arbeidet mest med landbruksjus. I likhet med faren sin var også han politisk aktiv, men i et annet parti enn både faren og sønnen. - Far startet i Venstre, men gikk senere over til Bondepartiet, som i slutten av 1950-årene skiftet navn til Senterpartiet. Han satt i både kommunestyret og formannskapet i Ullensaker, der jeg vokste opp.

Olav T. Laake minnes at faren gjerne oppsøkte den gamle Arbeiderparti-lederen Martin Tranmæl når han hadde et ærend i hovedstaden.

- Min far og Tranmæl stod jo et stykke fra hverandre politisk, men det var én sak som bandt dem sammen. Det var avholdsstandpunktet deres. Jeg husker ennå at far fortalte levende fra møtene med Tranmæl på "kårkontoret" hans i Oslo. De hadde felles syn på alkoholens forbannelser, og

Olav T. Laake ble høsten 1964 landets yngste høyesterettsadvokat, bare 30 år gammel. Bildet tatt dagen etter utnevnelsen. Foto: Knut Joner, Rogalands Avis.

jeg vokste opp i et avholdshjem. Jeg smakte faktisk alkohol første gang som voksen, som ferdigutdannet jurist. T-en i navnet til Olav T. Laake står for øvrig for Trygveson, så Olav bærer med seg en navnearv fra faren Trygve.

Historie og russisk

- Og veien til jusen var opplagt for advokatsønnen fra Ul-lensaker?

- Ikke egentlig. Jeg studerte først historie og russisk i ett år før jeg begynte på jusstudiet i Oslo. Jeg tok eksamen etter tre år. I studietiden engasjert jeg meg i blant annet Juridisk studentutvalg, som ivaretok studentenes faglige rettigheter. Det var også i denne tiden jeg meldte meg inn i AUF.

- Da er vi midt i 1950-årene?

- Ja, jeg ble medlem av AUF i 1956. Det var samme år som oppstanden i Ungarn mot den sovjetiske kontrollen over landet. Jeg var aktiv i en hjelpekomité for ungarske studenter, og dette var nok med på å forsterke et allerede gryende politisk engasjement. Min fetter Vilhelm Aubert (senere kjent sosiolog) var da aktiv i AUF, og det hadde nok betydning for meg. Vilhelm ble for øvrig senere ekskludert fra Arbeiderpartiet av daværende partisekretær Haakon Lie.

- Hvor gikk så ferden videre i 1957 for den nyutdannede, 25 år gamle juristen?

- Jeg arbeidet først for min far på Kløfta. Deretter fikk jeg en stilling som dommerfullmektig i Haugesund. Det var dette som brakte meg til Vestlandet. I Haugesund traff jeg for øvrig Helga, som var aktiv i AUF i byen. Etter to år i Haugesund var det naturlig å søke en utlyst stilling som advokatfullmektig i Stavanger. Jeg arbeidet for Anders Rekve i tre år før jeg begynte for meg selv.

I 1976 ble Laake byrettsdommer i Stavanger byrett. Det var en helt annen by han var dommer i da han gikk av med pensjon nesten tretti år senere, i 2004.

- Da jeg kom til Stavanger, var det gjerne små og trivielle saker som kom opp for retten. Dette endret seg veldig med oljevirkosomheten. Da begynte store og interessante tvister å komme opp, og Stavanger Tingrett ble blant de mest spennende i landet.

I 1990 ble Laake byrettsjustitarius i Stavanger. Her avbildet med andre med samme tittel. Virketiden deres er oppgitt i parentes. Fra venstre: Olav T. Laake, Bjarne Mellegaard (1984-1990), Arne Rørosgaard (1980-1984) og Andreas Cappelen (1969-1980).

- Du var dommer i både sivile saker og straffesaker. Hvordan opplevde du det å dømme folk til fengsel og andre straffer?

- Jeg måtte selvsagt se profesjonelt på det, selv om sakene ga innblikk i menneskelige tragedier og mye vondt. Det å dømme lovbrøyttere var rett og slett en samfunnsoppgave som måtte utføres.

- Kom arbeidet som dommer i konflikt med den politiske virksomheten?

- Det hendte jo at det kom opp politiske saker der jeg måtte melde meg inhabil, men dette var aldri noe praktisk problem. Hvis jeg var i tvil om habiliteten min i enkeltsaker, tok jeg dette opp med kommuneadvokaten, forteller juristen som i seks år, fra 1989 til 1995, var leder av Den Norske Dommerforening

Pleiesønn fra Sri Lanka

Samtidig som Olav var et aktivt medlem av Stavanger Arbeiderparti, tok kona Helga sin utdanning. Hun tok først gymnasfag og artium, før hun begynte på Sosialhøgskolen og ble sosionom. Sin yrkesaktive karriere hadde hun i Stavanger kommune. De fikk tidlig i 1960-årene to sønner. Mange år senere ble familien utvidet fra fire til fem. Olav blir engasjert når han forteller om pleiesønnen Antonio, som Helga og han tilfeldig møtte på under en ferietur til Sri Lanka i 1988.

- Antonio var 14 år, foreldreløs og analfabet. Han bodde hos en skredder, som han solgte tøy for til turistene på stranda. Det var slik vi møtte ham. Det gjorde sterkt inntrykk på oss å bli kjent med den sterkt handikappede gutten, som på grunn av ubehandlet polio hadde pukkel og bare kunne slepe beina etter seg.

Via tolk fikk Helga og Olav kjennskap til Antonios livshistorie og skjebne. De besluttet seg der og da for å betale for at han kunne dra til Norge og bli operert. Selv om de dekket utgiftene både til reise og til opphold på Sophies Minde i Oslo, og i tillegg ordnet med en skoleplass for

ham etterpå i Sri Lanka, møtte de et byråkrati av skjemaer og bestemmelser som gjorde hjelpen vanskelig. Det endte med at Antonio ble boende hos dem i Stavanger. Den 14 år gamle gutten kunne da ikke et eneste ord norsk, og han kunne verken lese eller skrive.

- Det var en tid med mange utfordringer, minnes Olav, men litt etter litt løste det seg. Med god hjelp fra fantastiske lærere på Byfjord skole tilegnet Antonio seg både språket og leseferdigheter. Problemene varte likevel utover i ungdomsskolen og videregående skole. Takket være god oppfølging og ikke minst iherdig innsats fra ham selv kom han inn på BI, og der gikk han ut som beste student. Økonomifag var det rette for ham, og med påfølgende mastergrad fra London har han nå en god stilling innen finans. Antonio er i dag gift og har to flotte barn, forteller Olav stolt.

-Våre egne to sønner bor begge i Oslo. De er henholdsvis juridisk fagdirektør i Direktoratet for forvaltning og overlege ved Universitetssykehuset. Helga og jeg har til sammen fem barnebarn. De er alle jenter og er i alderen 2-5 år.

Meningsfeller og motstandere

Da Olav T. Laake ble medlem av Stavanger bystyre tidlig i 1960-årene, hadde byen i mange år vært styrt av Arbeiderpartiet. I den første etterkrigstiden hadde partiet hatt flere markante ordførere, som Magnus Karlson, Tjalve Gjøstein og Jan Johnsen.

- Jan Johnsen fra mitt eget parti fortsatte som ordfører også etter kommunevalget i 1963, da jeg kom inn. På

Arne Rettedal (H) var i mange år en av Laakes fremste politiske motstandere. Her fra valgkampen i 1979, da de var ordførerkandidater for hvert sitt parti. Foto: Stavanger Aftenblad.

grunn av kommunesammenslåingen med Madla og deler av Hetland kommune 1. januar 1965 ble det avholdt nytt valg kort tid etter. Madla og Høyre fikk ordføreren i den nye storkommunen, og jeg ble gjenvalgt for fire år.

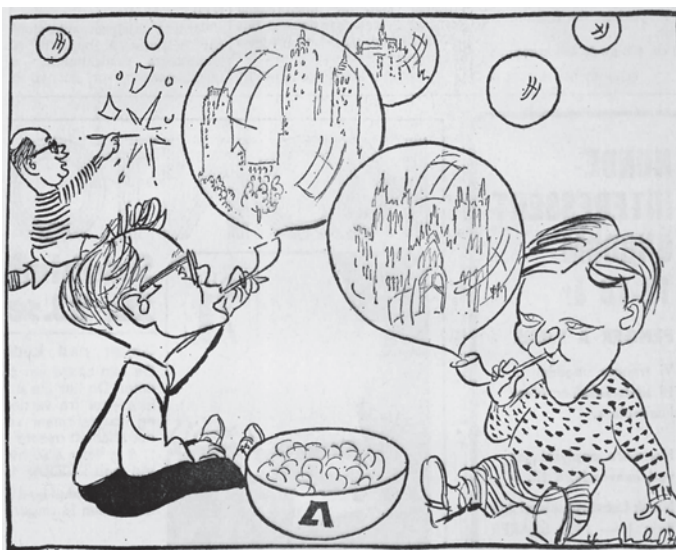
- Dette var starten på «Rettedal-epoken»?

- Ja, Arne Rettedal var ordfører i Stavanger i to perioder, fra 1965 til 1967 og fra 1972 til 1981. I årene imellom satt

Leif Larsen fra Arbeiderpartiet. Rettedal var en dyktig og arbeidsom politiker som utvilsomt gjorde mye bra for byen, og han hadde et godt forhold til fagbevegelsen. Jeg synes likevel ikke det er rett å gi ham æren alene for at Stavanger ble norsk oljehovedstad, slik det nå ofte blir framstilt. Selv om Rettedal var ordfører gjennom ti år i starten av oljealderen, må vi ikke glemme de andre personene som trakk i de samme trådene.

- Hvilke andre personer mener du bidro sterkest til at Stavanger ble en oljebyt?

- Her i Stavanger må min partifelle Leif Larsen og finansrådmann Konrad B. Knutsen nevnes spesielt. På sentralt hold bør statsråd Andreas Cappelen og stortingsrepresentant Gunnar Berge trekkes fram. Disse gjorde alle

Arbeiderpartiet mot Høyre. De to politikerne fra Arbeiderpartiet, Olav T. Laake og Hilmar Egeli blåser bobler, som Lars Våge stikker hull på. Teksten til tegningen var: «De store løfters menn: Man kan si hva man vil, men det er nå vi som lager de fineste luftslovene.» Ill: Henry Imsland.

en formidabel innsats for at oljenæringen skulle etablere seg her i byen.

- Hvem minnes du som dine fremste politiske motstandere?

- Høyre hadde flere dyktige politikere som vi hadde friske debatter med på bystyremøtene i Atlantic Hall og i Misjonshallen. I tillegg til Rettedal vil jeg trekke fram Lars Vaage og Ole K. Ihle.

I første halvdel av 1970-årene satt Olav T. Laake en periode i Rogaland fylkesting. Som medlem av næringskomiteen var han blant annet saksordfører da Ulla-Førre skulle bygges ut. I tillegg til mange verv i lokalpolitikken har han også hatt sentrale posisjoner i Arbeiderpartiet. Som medlem av landsstyret møtte han jevnlig sentrale rikspolitikere.

Det var mange harde dueller i bystyret mellom Arbeiderpartiet og Høyre, her representert ved Olav T. Laake og Våge i ekstra pent antrekk. Ill: Henry Imsland.

- Det var inspirerende og lærerikt å treffe Trygve Bratteli, Odvar Nordli, Reiulf Steen og andre ledende politikere i Arbeiderpartiet. Jeg fikk også hilse på personligheter som Olof Palme og Willy Brandt.

Bolig og kultur

Som folkevalgt for Stavanger Arbeiderparti ble Olav T. Laake tidlig leder for barnevernsnemnda. Det ga ham innblikk i sosiale forhold som folk flest knapt ante fantes i byen.

- Mange familier og enslige bodde trangt og dårlig i falleferdige hus. Far i huset drakk gjerne, mor trakk på gata, og barna gikk for lut og kaldt vann. Boligsituasjonen i byen var en evig utfordring for oss politikere, og i 1965 satte Stavanger Arbeiderparti ned en egen «tenkegruppe» som skulle se på dette problemet. Dette var det spennende å være med på. Jeg satt i gruppa sammen med blant andre ordfører kandidatene vår, Leif Larsen, boligsjef Svenn Aasen og Thor Wallem Iversen fra fagbevegelsen. RA-redaktør Einar Olsen var ikke med i utvalget, men han skrev flere glimrende innlegg i Stavanger Aftenblad der han hudflettet den borgerlige boligpolitikken. Jeg tror dette var med på å vippe resultatet vår vei ved kommunevalget to år senere.

- Men det er fortsatt mange uløste problemer knyttet til boligsituasjonen i Stavanger?

- Ja, i høyeste grad. Boligpolitikk er fortsatt et meget aktuelt tema, men det er andre problemstillinger vi står overfor i dag. Jeg er glad for at Stavanger Arbeiderparti fortsatt er opptatt av dette emnet. Det er ikke lenge siden det var et folkemøte i partiets regi om boligsituasjonen i byen, og et eget boligutvalg la fram et interessant notat

Senere ble også kulturpolitikk noe som opptok bystyremedlem Laake. Han var lenge selv utøvende innen kulturfeltet, som fiolinist i Byorkesteret og i Stavanger Symfoniorkester. Etter hvert ble han leder for kulturstyret

i byen. Det var den gangen ikke mange lokaler eller institusjoner i Stavanger som kunne innby byens innbyggere til kulturelle opplevelser. Det ønsket Laake å gjøre noe med.

- Det var jo teater og byorkester i Stavanger, men utover det var det ikke mange kulturtilbud i byen. På Sølvberget

Rogalands-delegasjonen på Ap-landsmøtet i 1971. Foran fra venstre: Gunnar Berge, Gerd Pedersen, Georg Mikkelsen og Asbjørn Oddane. Bak fra venstre: Fritz Y. Jensen, Einar Eltervåg, Sigtrygg Kvindslund, Arne Bottolfsen, Olav T. Laake, Øyvind Gran Larsen og Andreas Cappelen. Foto: Arbark

var det planlagt et kulturhus, men kostnadene var altfor høye.

- Hvordan ble dette ordnet?

Olav humrer når han forteller hvordan kulturhuset på Sølvberget ble finansiert og realisert.

- Det store entreprenørselskapet Selmer hadde fått i oppdrag å bygge store boreplattformer til bruk for oljevirk-

somheten, og fikk avtale med Stavanger kommune om å få bruke Hinnavågen som byggeplass. Som vederlag for dette forpliktet Selmer seg til å bygge en svær molo for den nye store småbåthavna i Lunds vågen på Hundvåg. Men de klarte ikke å skaffe nok fyllmasser for moloen. Da fikk jeg den lyse ide å be Selmer sprengte ut og grave ut tomte på Sølvsberget, ta med seg massene og frakte dem til molobygging på Lundsneset. Kommunen skulle ikke betale ett øre for dette.

- Men kulturhuset ble ikke bygd straks?

- Nei, det er riktig. Tomte ble stående en stund ubebygget, og det store hullet på Sølvsberget fikk på folkemunne mange navn. Jeg husker at noen kalte det «Laake-håla», smiler den tidligere kulturpolitikeren.

Olav T. Laake var fiolinist i Stavanger Byorkester, forløperen til Stavanger Symfoniorkester. Han var i mange år også med i styret, blant annet som leder. På bildet sitter Laake som nummer fire fra venstre. Det er tatt i Atlantic Hall i 1963 i forbindelse med orkesterets 25-års jubileum. Dirigent er Karsten Andersen. Foto: Sigurd Haavardsholm.

- Og dette forslaget gikk gjennom?

- Ja, jeg gikk til Rettedal med ideen, og han slo til med en gang. Min baktanke var selvfølgelig at når tomte først lå der ferdig utgravd, ville det oppstå et folkekrav om å gjøre jobben ferdig, nemlig å bygge kulturhuset. Og slik gikk det. Mange i Høyre gikk til Rettedal og sa at han var blitt lurt, og senere sa han til meg: «Olav, du har lurt meg». «Ja», svarte jeg. «Men det var i det godes tjeneste!»

Bildekunst ved Mosvatnet og musikk i Bjergsted

Som sentral Arbeiderparti-politiker i Stavanger og leder for kulturstyret tok Olav T. Laake initiativ til at Europeisk Kulturkonferanse i 1985 ble lagt til byen. Han ble også leder for gjennomføringen av konferansen. Omtrent på samme tid ble planer om et kunstmuseum ved Mosvatnet lansert. Også her var Laake en av pådriverne. I 1992 kunne så det nybygde Rogaland Kunstmuseum åpne dørene for publikum. I to perioder var han også styremedlem her.

En helt annen sak som opptok Laake, var etableringen av Norsk Lydinstitutt, som finansieres av Stavanger kommune

- Musikkksamlingen til instituttet i Bjergsted er en av de største i Europa, forteller han. Den består av omkring 120.000 LP-plater, 50.000 78-plater, 10.000 spolebånd, 5.000 video- og musikk-kassetter og 5.000 musikkbøker, i tillegg til platekataloger, tidsskrifter og teknisk utstyr for avspilling og kopiering.

Samlingen utgjør til sammen 90 kubikkmeter og veier om lag 40 tonn. Den bygger på musikkksamlingen til den norske komponisten, gjendikteren og statsstipendiaten Arne Dørumsgaard (1921-2006), som tilbrakte en stor del av livet sitt i Nord-Italia.

- Jeg ble oppmerksom på denne store samlingen via et TV-program i mai 1985. Der fortalte Dørumsgaard at han av økonomiske grunner ikke lenger kunne ta vare på og videreutvikle den. Han hadde derfor henvendt seg til norske myndigheter for å få til et samarbeid, men uten resultat. Det slo meg at Stavanger kommune kanskje kunne tre inn, og samme kveld ringte jeg til Dørumsgaard.

- Og det var full klaff?

- Ja, han ble svært glad, for det var første gang han opplevde at en norsk politiker kom ham i møte. Det var likevel vanskelig å få til en avtale. Arne Dørumsgaard insisterte på at musikkksamlingen hans skulle forbli i den italienske landsbyen han bodde i, selv om Stavanger kommune gikk inn som eier. Også her hjemme var det mye

motstand mot planen. Heldigvis gikk Høyre med på et kompromissforslag om at Tormod T. Våland, som satt i formannskapet for Høyre, skulle være med meg til Italia og snakke med Dørumsgaard. Etter lange samtaler ble kontrakten undertegnet. Den sa at selve samlingen skulle forbli i Italia med Dørumsgaard som en slags konservator, men eiendomsretten skulle straks overføres til Stavanger kommune. Noen år senere ble hele musikkksamlingen flyttet fra Marzio ved Varese til Bjergsted.

Det var Olav T. Laake som tok initiativ til at Dørumsgaard-samlingen ble tatt vare på. Her i samtale med Arne Dørumsgaard i forbindelse med hans og Tormod Thiis Vålunds tur til Italia for å få til avtalen. Foto: Privat.

Hjelparbeid for Polen

Laakes internasjonale engasjement har også gitt seg helt andre utslag. I hele ti år ledet han en hjelpeaksjon for Elblag, en by helt nord i Polen omtrent på størrelse med Stavanger.

- Elblaginnsamlingen kom i stand i 1981, altså midt under den kalde krigen. Dette året var jeg som formann i kulturstyret utsending på en internasjonal konferanse i Łódź, omtrent midt i Polen, om bevaring av gamle byer. På

reisen til og fra konferansen fikk jeg se hvor elendig vanlige folk i landet hadde det. Etter at jeg hadde kommet hjem, fremmet jeg forslag i formannskapet om at Stavanger skulle «adoptere» en polsk by på omtrent samme størrelse. Formålet skulle være å yte humanitær hjelp under forhold som praktisk lot seg organisere og kontrollere.

- Hvordan ble dette forslaget mottatt?

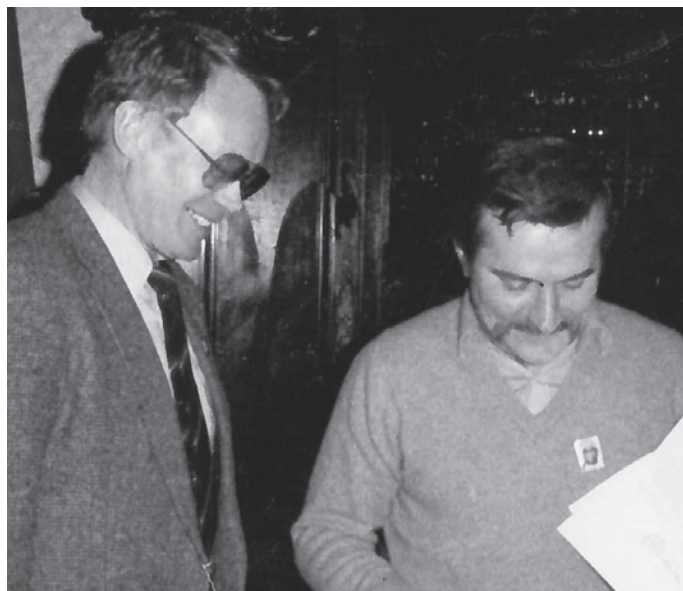
- Det fikk straks mye oppmerksomhet. Rogalands Avis laget et førstesideoppslag om ideen, og redaksjonssekretær Stein Viksveen i Stavanger Aftenblad ringte meg. Han hadde kort tid i forveien vært i Polen og rapportert hjem om forholdene der. Viksveen hadde blant annet intervjuet Lech Walesa, lederen for fagforbundet Solidaritet, som ledet an i kampen mot det kommunistiske regimet i landet. Walesa hadde da særlig framhevet Elblag som en by med mye nød.

- Hvem fikk du med deg på laget for at Stavanger skulle «adoptere» Elblag?

- Forslaget fikk massiv støtte fra fagbevegelsen her i byen, ikke minst fra LOs distriktsssekretær Svein Fjellheim. Kommunens politiske ledelse, med ordfører Kari Thu fra Høyre i spissen, var også entusiastisk. Dermed ble det opprettet en hjelpekomite for Elblag. Jeg ledet arbeidsutvalget i komiteen, som ellers bestod av representanter for fagbevegelsen, pressen og ikke minst for det norsk-polske miljøet i Stavanger. Polsk Norsk Forening, anført av Tadeusz Wielechowski og Ryszard Kalinowski, gjorde en uvurderlig innsats.

De neste årene ble flere hundre trailere med utstyr ble sendt sørover. I Elblag ble sendingene mottatt og organisert av den katolske kirken og Solidaritet.

- I alt gikk det 165 trailere fullastet med medisiner, medisinsk utstyr, vitaminer, barnemat, symaskiner, barneklær og sko. I tillegg ble om lag 80 000 private pakker fra nordmenn til polakker sendt med trailerne. Jeg var flere ganger på inspeksjonsreiser til Elblag, og jeg ble imponert

I 1980-årene hjalp Stavanger den polske byen Elblag med forsyninger av mat, medisiner, klær og utstyr. Olav T. Laake ledet i mange år denne Elblag-aksjonen. Her i samtale med lederen for Solidaritet, Lech Walesa. Polsk/lokal fotograf.

over den orden og effektivitet som preget arbeidet til de katolske prestene og andre som var involvert i mottaksapparatet.

- Hva gjorde dette med deg som politiker og menneske?

- Det følte veldig meningsfullt å kunne hjelpe et folk som materielt og ikke-materielt levde i en helt annen verden enn det vi gjorde i Stavanger. Som en følge av Elblag-ak-

sjonen ble jeg svært knyttet til Polen og menneskene der, og både jeg og familien min ble godt kjent med mange flotte mennesker.

For sin innsats ble Laake ridder av Republikken Polens Fortjenesteorden, og han ble tildelt Solidarnocs (Solidaritets) takknemlighetsmedalje og Kardinal Glemp's jubileumsmedalje. Han er dessuten ridder av 1. klasse av St. Olavs Orden og har mottatt KS (Kommunenes Sentralforbund)-medaljen og andre utmerkelser.

Behov for Arbeiderpartiet

Olav T. Laake satt i Stavanger bystyre fram til 1987. På grunn av helseplager stod han en tid utenfor politikken, men kom tilbake ved valget i 2007. Fire år senere, i 2011, ble han gjenvalgt til bystyret. Når Laake nå er inne i sitt 80. år, er han fortsatt en klar stemme i partiets bystyregruppe og styre. Det politiske engasjementet kommer tydelig fram når den nye regjeringens politikk kommer på bane.

- Den blåblå regjeringen reverserer mye av det Norge har oppnådd med Arbeiderpartiet i regjeringsposisjon. Arbeidslivet er under press av nye bestemmelser som vil svekke de ansattes rettigheter, og privatskolene er en trussel mot den fellesskolen som har utviklet seg gjennom generasjoner.

- Så det er fortsatt behov for Arbeiderpartiet?

- Absolutt. Det gjelder både i rikspolitikken og i Stavanger, som nå har en glimrende toppfigur i Cecilie Bjelland, sier Olav T. Laake med overbevisning.

*I 2010 kunne Olav og Helga feire gullbryllup etter 50 års ekteskap.
Foto: Bjørn Nibe, Tastavis.*